

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.18/2018/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év március hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év november hó 29. napján kelt 20.B.404/2017/67. számú ítéletét az I.r. vádlott tekintetében **megváltoztatja.**

A vádlott helyesen 2015. december hó 23. napjáig volt őrizetben, 2016. június hó 25. napjától 2017. június hó 29. napjáig házi őrizetben volt.

Az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 7 (hét) év 6 (hat) hónapra, a járművezetéstől eltiltás tartamát 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 7 (hét) évre súlyosítja.

A lakhely bejelentésére vonatkozó felhívást a rendelkező részből mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az I.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésének napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2017. év november hó 29. napján kihirdetett 20.B.404/2017/67. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében /Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat/, garázdaság büntettében /Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d./ pont/, közúti veszélyeztetés büntettében /Btk. 234. § (1) bekezdés/, testi sértés vétségének kísérletében /Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés/ és testi sértés büntettének kísérletében /Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (6) bekezdés b./ pont/, ezért mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy legkorábban a szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe

beszámítani rendelte oly módon, hogy egy napi előzetes fogvatartás illetve négy nap házi őrizetben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg. A közúti járművezetéstől eltiltás tartamába a 2016. év július hó 18. napjától eltelt időt beszámítani rendelte.

A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetvényének kísérletében, mint bűnsegédet /Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (6) bekezdés b./ pont/, ezért egy év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Akként rendelkezett, hogy a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén a II.r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről. Felhívta a vádlottakat a lakóhely megváltozásának esetére a bejelentési kötelezettség megtételére.

Az ítélet jogorvoslat hiányában a II.r. vádlott vonatkozásában a kihirdetését követően jogerőre emelkedett.

Az ítélet ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére súlyosításért, míg a vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.478/2017/6. számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védő fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Okfejtése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, az ügy megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a logika szabályai szerint mérlegelte. A tényállást minden tekintetben megalapozottnak tartotta, mely irányadó a másodfokú eljárásban.

Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel tett eleget indokolási kötelezettségének, részletes és logikus indokát adta annak, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyeket miért nem talált elfogadhatónak. Kellően megindokolta, hogy a tényállást az I.r. vádlott védekezésével szemben miért a tanúk következetes és hiteles vallomásaira, az orvosszakértői véleményekre, valamint a térfigyelő kamera felvételeire és a bizonyítási kísérlet jegyzőkönyveire alapította.

A megállapított tényekből helytállóan következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítését is törvényesnek találta.

Utalt arra, hogy az I.r. vádlott emberi élet kioltására is alkalmas eszközt, egy speciális kialakítású, hegyes és éles kést használt, amellyel irányítottan, legalább közepes erővel a sértett hasa irányába szúrt, ami az ott elhelyezkedő életfontosságú szervek miatt akár életveszélyt is eredményezhetett volna, ha a sértett azt a karjával nem védi ki. A célba vett testtájék sérülékenysége miatt az I.r. vádlottnak legalább eshetőleges szándéka kiterjedt arra, hogy a szúrás következtében a sértett életveszélyes sérülést szenvedhet. Ehhez járul még az is, hogy a szúrást követően az I.r. vádlott a sértettet sorsára hagyva a helyszínről autójába ülve rögtön elmenekült.

Az ügyészi álláspont szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az I.r. vádlott a kezdetektől - attól kiindulva, hogy a szabályosan közlekedő gyalogosra „ráhúzta” a gépkocsiját, azon keresztül, hogy a kést elővéve üldözte őt, majd egy személyt is megszúrt a késével - a

jogtalanság talaján állt, ő volt, aki támadott, ezért jogos védelmi helyzet esetében szóba sem kerülhet.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság nagyobb részben feltárta, nem értékelte ugyanakkor kellő súllyal az I.r. vádlott büntető és szabálysértési előéletét. Nem tekinthető enyhítő körülménynek, hogy az I.r. vádlott kiskorú gyermek tartására köteles, hanem az, hogy a gyermek tartásáról tényleges gondoskodik is. Az egyesített ügy vonatkozásában a beismerésnek azért nincs jelentősége, mert az nem az eljárás eredményességét, a felderítés céljait szolgálta, mert rendelkezésre állt az a kamerafelvétel, amely a cselekményt bizonyította. Az őszinte megbánás értékelhető e tényállás kapcsán. Az ügyészi álláspont szerint a megállapított büntetések neme megfelelő, a mérték azonban eltúlzottan enyhe. A szabadságvesztés lényegesen alatta marad a bíróság által alkalmazott minősítéshez tartozó büntetési tétel középértékének. Az eltérést az elsőfokú bíróság az élet, testi épség elleni bűncselekmények kísérleti szakban maradásával indokolta annak ellenére, hogy a büntetés kiszabásánál irányadó körülmények között a súlyosító körülmények túlsúlyban vannak.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, bár maga is megállapította, hogy az I.r. vádlott ügy követte el a terhére rótt erőszakos bűncselekményeket, hogy a sértettek erre okot nem adtak.

Az I.r. vádlottat a jelen bűncselekményeit megelőzően erőszakos bűncselekmények miatt ítélték el, melyek arra utalnak, hogy rendkívül agresszív, kontroll nélküli, erőszakos magatartása miatt fokozottan veszélyes a társadalomra. Korábbi büntetése semmilyen visszatartó hatást nem gyakoroltak rá, ezért a társadalom védelme érdekében mind a szabadságvesztés, mind a közügyektől eltiltás jelentős súlyosítása indokolt.

A járművezetéstől eltiltás kiszabása során az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt, hogy az I.r. vádlott gépkocsija a szabályosan közlekedő sértett közvetlen közelébe jutott és a sértettnek kellett félreugornia, hogy az ütközést elkerülje. Ugyanakkor – bár a nyomozó hatóság beszerezte – nem vette figyelembe az eltiltás tartamának meghatározásánál az I.r. vádlott nem mindennapi szabálysértési előéletét, amely alapján megállapítható, hogy a közlekedési szabályokat rendszeresen, gátlástalanul szegi meg, a miattuk alkalmazott szankcióknak pedig semmiféle visszatartó hatása nincs esetében. 2015-2016 években öt közlekedési szabálysértés miatt vonták felelősségre, többek között ittas járművezetés és közúti közlekedés rendjének megzavarása miatt. Kb. 30 esetben szabtak ki vele szemben helyszíni bírságot, főként közúti közlekedés szabályainak kisebb fokú megsértése, engedély nélküli vezetés, jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség, elsőbbség- és az előzés szabályainak megsértése miatt. Figyelemmel arra, hogy az I.r. vádlott állandó és fokozott veszélyt jelent a közlekedésre, a járművezetéstől eltiltás jelentős súlyosítása indokolt, értelemszerűen a büntetés enyhítésére nincs indok. Az ügyészi meglátás szerint az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság I.r. vádlott tekintetében nyilvános ülésen eljárva az ítéletet akként változtassa meg, hogy az I.r. vádlott szabadságvesztés és járművezetéstől eltiltás büntetését, valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetését súlyosítsa.

Bejelentette, hogy az ügyészség képviselője a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A nyilvános ülésen az I.r. vádlott hangot adott azon észrevételének, hogy helytelenül került a legsúlyosabb megítélésű bűncselekménye életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként minősítésre, mert erre szándéka nem terjedt ki. Hivatkozott arra is, hogy az indította a kés elővételére, hogy a 3. számú tanú az 1. számú tanú megütését látva közéjük állt, mely őt

védekezésre kényszerítette. Sérelmezte azt is, hogy az ügyész csupán három bűncselekményben indítványozta bűnössége kimondását, ezzel szemben az elsőfokú bíróság öt cselekményben ítélte el. Személyi, családi körülményeivel kapcsolatosan előadta, hogy 2017. év december hó 29. napján élettársától gyermeke született.

A vádlott védője perbeszédében azt kérte, hogy az ügyészi fellebbezésben foglaltaknak a másodfokú bíróság ne adjon helyt. Függetlenül attól, hogy enyhítés érdekében jelentett be védencével együtt fellebbezést, az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást megalapozatlannak, felderítetlennek, az iratok tartalmával ellentétesnek ítélte meg. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság túllépte a vád kereteit, amikor az I.r. vádlottat felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetében is marasztalta. Eljárási hibaként rótta fel, hogy sem ő, sem védence nem vehetett részt a nyomozás során lefolytatott bizonyítási kísérleten, így alapvető jogaikban voltak korlátozva azon hatósági indokolással, hogy a sértettek féltek az elkövetőtől, mely nem felelt meg a valóságnak. Ezzel álláspontja szerint a vádlott védekezési joga is megsértésre került.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, nem bizonyítható, hogy a 4. számú tanú üldözésénél a vádlott kezében kés volt, ez a kamerafelvételeken nem látszik. Állította, hogy amennyiben a védence kezében a kés nyitott állapotban lett volna, akkor nem tudott volna ütni. Egy tanú hallotta is a kés kipattanásának későbbi hangját.

Álláspontja szerint az eljárásban két tanú támasztotta alá, hogy a 3. számú tanú a szúrással egyidejűleg kapta maga elé a kezét. A 3. számú tanú mindig máshogy adta elő a történeteket, vallomására tényállás nem alapítható. Olyan verzió is elhangzott, hogy a 3. számú tanú megütötte a vádlottat, illetőleg megpróbálta eltolni magától őt, az I.r. vádlottnak kellett hátrálnia. Ilyen körülmények között nem állapítható meg, hogy az I.r. vádlott állt volna a jogtalanság talaján. Lenyugodott akkor, amikor az egyik tanúnak egy pofont adott, ezután hátrált, el akarta hagyni a helyszínt, a 3. számú tanú volt az, aki odalépett egy bizonyos mozdulattal a már hátráló I.r. vádlott felé, ekkor reagált. A 3. számú tanú sérüléseinek keletkezési mechanizmusa ellentmondásos, e körben érdekes szakvélemények születtek, végül az orvosszakértő is megállapította, hogy a sérülések keletkezhettek úgy, ahogy azt az I.r. vádlott előadta. Az I.r. vádlotti vallomással kapcsolatban rögzítette, hogy az mindvégig következetes volt. Arra az esetre, amennyiben a másodfokú bíróság nem osztaná a tényállással kapcsolatos aggályait, indítványozta, hogy az elsőfokú bíróságtól eltérően minősítse az ítéletábra a vádlott cselekményeit.

Álláspontja az volt, hogy a felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette megállapítására részben a vádon történő túlterjeszkedés miatt, részben pedig amiatt nincs jogi indok, mert a cselekmény térben és – időben az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően – nem különült el. Igen rövid időn belül, a másodpercek töredéke alatt zajlott az esemény egy 5 méter átmérőjű területen. Nem bizonyítható, hogy az I.r. vádlott kezében kés volt, ezért a büntetőjogi felelőssége a felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetében nem állapítható meg, hivatkozott a garázdaság subsidiarius voltára is. Nem értett egyet azzal sem, hogy az I.r. vádlott legsúlyosabb cselekménye életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként minősülne. A vádlott szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki az életveszélyes sérülés okozására, egyebekben pedig továbbra is fenntartotta e körben a jogos védelmi helyzetre történő hivatkozást, figyelemmel arra, hogy a 3. számú tanú furcsa mozdulata indította a már hátráló I.r. vádlottat a cselekvésre.

Hivatkozott arra is, hogy az 1. számú tanúnak nem keletkezett sérülése, ezért a cselekmény könnyű testi sértés kísérleteként nem minősíthető. Az egyesített ügy minősítését illetően kifogást nem

terjesztett elő, ugyanakkor a közúti veszélyeztetés büntette tényállási elemeit nem látta megállapíthatónak. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez esetben is megalapozatlan tényállást állapított meg a bizonyítékok helytelen mérlegelése után. Indítványozta azt is, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlott büntetését lényegesen enyhítse öt gyermekes családi állapotára, az egyesített ügyben őszinte megbánására és a bűnösség körének várható szűkülésére figyelemmel.

Utalt arra is, hogy az I.r. vádlottal szemben folyamatban lévő büntetőeljárások közül a rablás büntetében megszüntető határozat született, míg a kábítószerrel visszaélés vétsége vonatkozásában elterelés várható. Felvetette azt is, hogy az ítélet hatályon kívül helyezése lehet indokolt és az elsőfokú bíróságot arra szükséges kötelezni, hogy újabb bizonyítási kísérletet hajtson végre.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy a vágást elkövette, a büntetőjogi felelősség alól nem kíván kibújni, de nem akarta a sértett testi épségét veszélyeztetni. Cselekménye a legsúlyosabb esetben is súlyos testi sértés büntettként minősülhet. Kifejezte abbéli szándékát, hogy a társadalomba vissza kíván illeszkedni, hivatkozott az elsőfokú eljárásban eljárt hivatásos bíró elfogultságára, illetőleg tanú1. vallomására abban a körben, hogy a 3. számú tanú az irányában milyen mozdulatot tett.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság olyan eljárási hibát, amely az ügy érdemi elbírálására kihatással lett volna, nem vétett. Megállapította az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a vád kereteit nem lépte túl, a Be. 2. § (3) bekezdésében írt szabály, miszerint a bíróság csak olyan cselekmény miatt dönthet a büntetőjogi felelősségről, amely vonatkozásában az ügyész vádat emelt, nem sérült. A vád leíró részének tényei irányadóak e tekintetben. A Be. 2. § (4) bekezdésében a törvényhozó kifejezésre juttatja, hogy a bíróság nincs kötve a vádlónak a vád tárgyává tett cselekmény Btk. szerinti minősítésére vonatkozó indítványához. Az eljárási szabályok megsértése körében a védő utalt arra is, hogy az eljárás nyomozati szakaszában a Be. 121. §-ában írt bizonyítási kísérlet szabályai megszegésre kerültek. E törvényhely szerint a bizonyítási kísérlet akkor kerül elrendelésre, ha azt szükséges megállapítani vagy ellenőrizni, hogy valamely esemény vagy jelenség meghatározott helyen, időben, módon, illetőleg körülmények között megtörténhetett-e. A törvényhozó a Btk. 184-185. §-aiban szabályozza a nyomozási cselekménynél a jelenlétet. A 184. § (1) bekezdése szerint a nyomozási cselekményen az ügyészen, a nyomozóhatóság tagján és a jegyzőkönyvvezetőn kívül az lehet jelen, akinek a jelenlétét a törvény megengedi. A 185. § (1) bekezdése szerint a gyanúsított, valamint a védő a bizonyítási kísérletnél jelen lehet, indítványt terjeszthet elő és észrevételt tehet. A nyomozási cselekményről való értesítés csak kivételesen mellőzhető, ha ezt a nyomozási cselekmény sürgőssége indokolja, az értesítést pedig akkor kell mellőzni, ha ennek következtében a tanú zártan kezelt adatai a gyanúsított, a védő és a sértett előtt ismertté válnának.

A nyomozati anyagból nem tűnik ki, hogy a gyanúsított és védő értesítése a bizonyítási kísérletről miért maradt el, a hivatkozott okok fennálltak-e. Ugyanakkor megállapítható, hogy az értesítés elmaradása és a bizonyítási kísérletnél a jelenlét elmaradása miatt nem valósult meg olyan eljárási szabálysértés, amely a terhelt és a védő jogait alapvetően oly mértékben befolyásolta volna, hogy az az érdemi határozatra bármilyen kihatással lett volna. A védő által hivatkozott védekezéshez való jog megsértése nem történt meg, a terhelt védekezését az eljárásban szabadon előadhatta, nemcsak az eljárás nyomozati, hanem bírósági szakaszában is, a tanúkkal szembesítése megtörtént, aktívan védekezett. A hivatkozott eljárási hibával kapcsolatosan az ítélet hatályon kívül helyezésére értelemszerűen nem kerülhet sor.

Az I.r. vádlott hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú eljárásban eljáró hivatásos bíró elfogult volt vele szemben. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az állapítható meg, hogy az elsőfokú

bíróságot megalapozott tényállás megállapításának elve vezérelte, az I.r. vádlott a jogait gyakorolhatta, elfogultságra utaló bírói magatartás nem volt tettenérhető.

Az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozottan állapította meg, a szükséges bizonyítást lefolytatta, valamennyi olyan bizonyítékot felkutatott és mérlegelési körbe vont, amelyek a tényállás megállapításához szükségesek voltak. A tényállás teljes, iratellenes megállapítást, téves logikai következtetést nem tartalmaz.

Az ítéletábra megítélése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó a Be. 351. § (1) bekezdése szerint.

Csupán az I.r. vádlottat érintő személyi rész egészítendő ki az erkölcsi bizonyítvány és a szabálysértési priusz alapján, valamint az I.r. vádlott által a másodfokú nyilvános ülésen előadott személyi körülmények figyelembe vételével.

A másodfokú bíróság a személyi részben a tények között rögzíti, hogy az I.r. vádlottnak 2017. év december hó 29. napján harmadik élettársától gyermeke született, így a továbbiakban öt gyerek eltartásáról kell gondoskodnia.

Az elsőfokú bíróság által feltüntetett korábbi elítéléseken túli elítélése:

A Budapesti IV. és XV. kerületi Bíróság a 2017. év augusztus hó 30. napján kelt és 2017. szeptember hó 26. napján jogerős 21.Bpk.XV.874/2017/2. számú határozatával mint visszaesőt a Btk. 178. § (6) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kábítószer birtoklásának vétsége miatt 280 óra közérdekű munka büntetésre ítélte.

Elkövetés idő: 2015. év december hó 12. napja.

Az vádlottal szemben az erkölcsi bizonyítvány adatai alapján folyamatban lévő további büntetőeljárások:

A Budapesti II. és III. kerületi Ügyészség a 2017. év február hó 6. napján kelt B.2353/2015/5-I. számú vádiratával két rendbeli lopás vétsége miatt emelt vádat ellene a 2015. év február hó 15. napján elkövetett bűncselekmény miatt.

A Budapesti Nyomozó Ügyészség a 2017. év november hó 10. napján Ny.1726/2015. számú vádiratával emelt vádat hamis tanúzásra felhívás büntette miatt, elkövetési idő: 2015. év január hó 26. napja.

A Gödöllői Járási Ügyészség a 2017. év január hó 18. napján kelt B.3561/2015/4-I. számú vádiratával emelt vádat garázdaság vétsége miatt a 2015. év december hó 11. napján elkövetett cselekményért.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság 2016. év július hó 18. napján a 825/2015. Bü. számú ügyben közölte a megalapozott gyanút lopás büntette, közúti veszélyeztetés büntette, segítségnyújtás elmulasztásának büntette miatt a 2015. év március hó 1. és 2. napjain elkövetett bűncselekmények miatt. Az ügyirat 2018. év február hó 20. napján az ügyészségnek átadásra került.

A Budapesti Rendőrkapitányság 2017. év május hó 18. napján 303/2018. Bü. szám alatt közölte lopás vétsége megalapozott gyanúját, elkövetési idő 2015. év március hó 1. napja. Az ügyészségnek 2018. év február hó 21. napján kerültek az iratok átadásra.

2015-2016. években az I.r. vádlottal szemben 45 közlekedési szabálysértési eljárás zajlott, többek között engedély nélküli vezetés, elsőbbség és előzés szabályainak megsértése, közúti közlekedés szabályainak kisebb fokú megsértése, jogszerű intézkedéssel szembeni elégedetlenség, közúti közlekedésének rendjének megzavarása miatt, kb. 30 esetben szabtak ki vele szemben helyszíni bírságot /Nyomozati iratok 475-496. oldal/.

Az így kiegészített tényállás alapján bírálta felül a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét.

Az I.r. vádlott és tanúk vallomását, a szakértői vélemények tartalmát, valamint az okirati bizonyítékokat irathűen sorolta fel az elsőfokú bíróság. Nem fog helyt az a védői álláspont, hogy az I.r. vádlott az eljárás menetében mindvégig következetes vallomást tett. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette a különböző időpontokban tett előadásait és vezette végig annak ellentmondásait is. Téves az a védői álláspont, hogy az orvosszakértői vélemények igen sokfélék voltak, ehelyütt arra szükséges utalni, hogy az orvosszakértői vélemény többszöri kiegészítése és a szakértő tárgyalási kihallgatása többek között azért vált szükségessé, mert az I.r. vádlott többféleképpen adta elő a sérülés keletkezésének lehetséges mechanizmusát. Utalni szükséges arra is, hogy helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság ítélete 15. oldal 2. bekezdésében arra, hogy a tárgyaláson az I.r. vádlott olyan sokféle variációt mondott, illetve próbált olyan szituációt bemutatni, ami alapján a sértetti sérülés bekövetkezése kivitelezhető. Hivatkozott az elsőfokú bíróság ehelyütt arra, hogy a tárgyaláson mutatott egy olyan szituációt, amire úgy nyilatkozott a szakértő, hogy nem zárható ki, de a szakértő is utalt arra is, hogy ebben a szituációban sem tarthatta az I.r. vádlott a kést passzívan úgy, hogy a késbe csupán a sértett mozog bele, hanem ennél a variációnál is masszívan kellett volna tartania az I.r. vádlottnak a kést és azt a sértett irányába húznia. Utalt az elsőfokú bíróság helyesen arra is, hogy a szakértő azt a variációt, hogy az I.r. vádlott csak tartja a sértett irányába a kést, a sértett pedig csupán maga elé kapja a bal karját, és így szenved el a sérülést, kizárta a sérülés jellege és a sértetten lévő téli ruházat alapján. A tanúvallomások értékelését illetően sem értett egyet az ítélet tábla a védői perbeszédben elhangzott értékeléssel.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá ítélete 15. oldal 4. bekezdésében arra, hogy a tanúvallomások hitelességét érintően nem merült fel a bíróságban kétely és nem merült fel arra vonatkozóan semmilyen adat, hogy a tanúk az I.r. vádlott felelősségre vonását minden alap nélkül kívánnák. Helyesen tette az elsőfokú bíróság, hogy a tanúvallomásokra, az egyéb bizonyítékokkal alátámasztottan tényállást alapított.

Tanú1. vallomását is értékelte a törvényszék, amelyre az I.r. vádlott a másodfokú nyilvános ülésen külön is hivatkozott /ítélet 14. oldal 1. bekezdésében/. Kiemelte, hogy a 3. számú tanú úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy kívülről az ő mozdulata tűnhetett ütésnek, és az is elképzelhető, hogy a keze ökölbe volt szorítva, de egyezően nyilatkoztak arra, hogy ez egy oldal irányból felvitt kartartás volt jobb kézzel és nem egy olyan szituáció, amelyről az I.r. vádlott a nyomozás során beszámolt, illetve amit a nyomozóhatóság tagjának közreműködésével be is mutatott.

A tanúvallomásokat illetően hivatkozik a másodfokú bíróság arra is, hogy a 3. számú tanú nyomozati vallomásában /391. oldal 3. bekezdése/ utalt arra, hogy az I.r. vádlott kezében kinyitott kés volt akkor, amikor a 4. számú tanút megkergette, ezért a tényállásba a védői hivatkozással szemben helyesen került megállapításra, hogy kinyitott késsel a kezében üldözte az I.r. vádlott a 4. számú tanút. Kétségtelen tény, hogy e vonatkozásban a védői hivatkozásnak megfelelően a

kamerafelvételen nem látszott a kés, ugyanakkor a 3. számú tanú vallomását erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság elfogadta, tehát e körben nem a felvétel volt a döntő bizonyíték.

A különböző vallomásokon kívül rendelkezésre álltak még a bizonyítási kísérlet adatai, a kamerafelvétel és a szakértői vélemények.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét minden tekintetben helyesnek találta, az indokolási kötelezettségének az elsőfokú bíróság példaértékűen eleget tett.

A megalapozottan megállapított tényekből a törvényszék valamennyi cselekmény vonatkozásában okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, az megfelel az anyagi jogszabályoknak. Nem fog helyt az a védői érvelés, hogy az elsőfokú bíróság nem minősíthette jogilag az I.r. vádlott garázdaság büntetteként értékelt cselekményét. E cselekményt megalapozó tények a vád leíró részében szerepeltek, az a körülmény pedig, hogy az ügyészség azt külön nem minősítette, nem tekinthető a vádon történő túlterjeszkedésnek, a bíróság az ügyészi minősítéshez a Be. 2. § (4) bekezdése szerint nincs kötve. A subsidiaritás kapcsán a védő által előadottak ugyancsak ellentétesek az anyagi jog rendelkezéseivel, tekintettel arra, hogy kizárólag a garázdaság vétségére vonatkoztatható a subsidiaritás szabálya, jelen esetben felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetettét állapította meg helyesen a törvényszék. Helytálló az az okfejtés is, hogy e cselekmény időben és térben is elkülönült / ítélet 18. oldal 2. bekezdés/.

A védő hivatkozott arra is, hogy az I.r. vádlott a legsúlyosabb bűncselekményt illetően jogos védelmi helyzetben volt, ezért őt fel kellett volna menteni, illetőleg amennyiben ezen álláspontját nem osztaná a másodfokú bíróság, enyhébben minősülő bűncselekményt kellett volna megállapítani.

A törvényszék helyesen az I.r. vádlott azon előadását, hogy őt támadták meg a helyszínen, elvetette nem volt, jogos védelmi helyzetben.

Helytállóan utalt az ítélet 15. oldalán arra is, hogy az I.r. vádlott szándékos, akaratlagos magatartása, szúró mozdulata okozta a sérülést. Helyes az a következtetés is, hogy az életveszély bekövetkezése tekintetében az eshetőleges szándéka megállapítható.

Az I.r. vádlott egy hegyes és éles kést használt, amellyel irányítottan, legalább közepes erővel a sértett hasa irányába szúrt, ami az ott elhelyezkedő életfontosságú szervek miatt akár életveszélyt is eredményezhetett volna, ha a sértett azt a karjával nem védi ki. A célba vett testtájékra figyelemmel az I.r. vádlottnak legalább eshetőleges szándéka kiterjedt arra, hogy a szúrás következtében a sértett életveszélyes sérülést szenvedhet. A sértett állapota nem érdekelte, a helyszínről eltávozott.

Helyes az 1. számú tanút ért sérülés Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétsége kísérleteként minősítése, a védői okfejtés e tekintetben sem helytálló. Tekintettel arra, hogy a sértett magánindítványt terjesztett elő, és az ügyészség a vád képviselőt a magánvádas bűncselekményben átvette, helyesen történt a vádlott marasztalása a magánvádra üldöző bűncselekményben is.

A Btk. 234.§ (1) bekezdésében írt közúti veszélyeztetés büntetettét illetően az elsőfokú bíróság által kifejtettek ugyancsak helytállóak, a bűncselekmény tényállási elemei megvalósultak, a védői érvelés e tekintetben sem helytálló.

Az egyesített ügyben foglalt cselekmény tényállását és annak minősítését a védelem nem támadta, az elsőfokú bíróság jogi indokolásával a másodfokú bíróság ugyancsak egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket nagyobb részben felsorolta. Súlyosító körülményként helyesen a többszörös KRESZ szabályszegés értékelendő a közúti veszélyeztetés büntette vonatkozásában, ezen túl a negatív közlekedési előéletre is figyelemmel kell lenni az I.r. vádlott terhén. Helyesen az értékelendő enyhítő körülményként, hogy a vádlott most már öt kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. További enyhítő körülményként értékelte az ítélőtábla a legsúlyosabb bűncselekményt illetően az I.r. vádlott eshetőleges szándékát.

Az elsőfokú bíróság a büntetés nemét megfelelően állapította meg, annak mértékét azonban eltúlzottan enyhén határozta meg. A legsúlyosabb bűncselekmény büntetési tétele kettőtől-nyolc évig terjedő szabadságvesztés. A különös visszaesők esetében a Btk. 89. § (1) bekezdése szerint az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a huszonöt évet. Halmazati büntetés esetén a 81. § (3) bekezdése szerinti büntetési tételt kell a felével emelni. A Btk. 81. § (3) bekezdése rendelkezik abban a körben, hogy amennyiben a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát. Minderre figyelemmel megállapítható, hogy a Btk. 81. § (3) bekezdése szerint a halmazati büntetés felső határa I.r. vádlott esetében tizenkettő év, melyet a 89. § (1) bekezdésében rögzítettek szerint még a felével meg kell emelni, tehát az I.r. vádlottal szemben kettő és tizennyolc év közötti szabadságvesztés büntetés szabható ki. A Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középérték tíz év, melynek felében megállapított mérték eltúlzottan enyhe.

Figyelemmel kell lenni az I.r. vádlott korábbi erőszakos bűncselekményeire is, már fiatakorúként folytatatosan elkövetett testi sértés miatt vonták felelősségre, rablás és testi sértés büntette miatt is elítélésre került. Agresszív attitűdje miatt, amely az ítéletekből megállapítható, fokozottan veszélyes a társadalomra. Megállapítható az is, hogy korábbi büntetései semmilyen visszatartó hatást nem gyakoroltak rá, ezért a másodfokú bíróság egyetértve az ügyészi indítvánnyal, mind a szabadságvesztés, mind a járművezetéstől eltiltás büntetések, valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés lényeges súlyosítását tartotta indokoltnak a rendelkező részben írtak szerint. A középértéktől történő eltérés indoklásra szorul, ezt a másodfokú bíróság a súlyosabb megítélésű élet, testi épség elleni bűncselekmény kísérleti szakaszával és a vádlott eshetőleges szándékával indokolja.

Értelemszerűen a büntetések enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott alapot, a védelem ez irányú indítványa nem volt megalapozott.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseit a Fővárosi Ítéletálda törvényesnek találta.

Az elsőfokú bíróság helytelenül tüntette fel az I. r. vádlott vonatkozásában az őrizet befejező napját, illetőleg az ítélet fejrészében elmulasztotta megjelölni a házi őrizetben töltött időszakot, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Fent írtakra figyelemmel a Be. 361. §-a szerint nyilvános ülés keretében eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írt mértékben súlyosította, egyebekben annak helyes indokainál fogva az ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a törvényszék az I.r. vádlott előzetes letartóztatását fenntartotta, az előzetes fogvatartásban töltött időt a másodfokú bíróság továbbmenően beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság rendelkező része felhívást tartalmaz a lakhely bejelentésére vonatkozóan, mely az ítélet rendelkező részébe a Be. 258. § (2) bekezdése alapján nem tartozó rendelkezés, azt a másodfokú bíróság az indokolásba helyezte át.

A másodfokú eljárásban bűnügyi költség nem merült fel.

Budapest, 2018. év március hó 8. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit s.k.
előadó bíró

. Kósa Zsuzsanna s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2017. év november hó 29. napján kihirdetett 20.B.404/2017/67. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.18/2018/8. számú ítéletével eszközölt változtatással az I.r. vádlott vonatkozásában 2018. év március hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2018. év március hó 8. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Heckenastné Gerőly Erika
tiszttviselő